

**ELŐFIZETÉSI ÁR:**  
Egész évre . . . 6 korona.  
Egyes szám ára 4 fillér.

**MEGJELENIK HETENKÉNT EGYSZER:**  
szombaton és egyes rendki-  
vüli alkalmakkor.

# A VÁROS

**SZERKESZTŐSÉG:**  
Városi közlevéltár (városház,  
földszint 7. sz. lde küldendők  
a kéziratok.

**KIADÓHIVATAL:**  
Városi könyvnyomda-vállalat  
irodája. lde küldendők  
az előfizetési díjak és hirdete-  
téseik.

**KÖZIGAZGATÁSI, KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.**

Főszerkesztő: **VECSEY IMRE.** ♦♦ Felelős szerkesztő: **KONCZ ÁKOS.**

Kiadótulajdonos: **A VÁROSI KÖNYVNYOMDA-VÁLLALAT.**

## A városi levéltárosok sérelme.

Magyarország levéltárosai 1910 január 9-én Budapesten összejöttek, hogy a belügyi kormány 166,000 sz. rendeletével közölt ugynevezett városi törvényjavaslat-tervezetben a levéltárnokokra vonatkozó sérelmek orvoslásának módozatairól értekezzenek. Tiltakoztak az ellen, hogy az 1883. évi I. t.-c. előirt minősítéssel bíró megyei levéltárosokkal szemben egy fizetési osztállyal alacsonyabb osztályba soroztassanak. Még pedig egy leendő törvény alapján, mely ma még nem is javaslat, hanem csak tervezet. Tiltakozásukat legfőképpen arra alapítják, hogy a négy középiskolai vagy négy polgári iskolai, avagy csupán igazolványos altiszti bizonyítvánnyal rendelkező kezelőszemélyzet a X. fizetési osztályba soroztassanak, holott még az irodaigazgató is a IX. osztályba kerül, kinek minősítése nem több, mint a kezelő-személyzettől kívánt minimum. Megaláztatásuknak tekintik a rendeletbeli intézkedést, mely az erkölcsi tekinteten kívül érzékeny anyagi károsodásukat is okozza; állásuk lealacsonyítását látják e rendeletben a levéltárok őrei, kik a történelem hű munkásai, sőt valamennyi saját városának hivatott történetirója. Kérelmük oda irányul, hogy a belügyi kormány a kérdéses rendeletet változtassa meg vagy végrehajtását függessze fel. Résztesse őket a megyei levéltárosokkal hasonló elbánásban és sorozza be-őket a IX. fizetési osztályba. Járjon el az 1904. évi X. t.-cikk és a 106,948—1906. B. M. utasításban foglalt rendelkezések értelmében. Hangoztatják egyébként, hogy a sérelmes rendelet ma törvényjavaslat-tervezeten alapulván, maga mint ilyen igen messze jár a törvényes alaptól, nem egyéb, mint törvénytelen forrásból meritett oktroj.

Az összejövetelre én is meg voltam hiva és hogy még sem vettem részt az értekezleten, annak oka az, hogy az értekezletnek ily gyorsan történt összehívását nem tartottam célravezetőnek. Ez időszertint ugyanis egy távozni akaró miniszteriumtól és egy teendőtlől kéréseinkre orvoslást nem találunk, bármily igazunk legyen is. Ennek dacára örülök, hogy tisztársaim részt vettek az értekezleten, mert legalább jelét adták annak, hogy nem hajlandók ebben a selejtes, a helyzetet nem ismerő törvényjavaslat tervezetben belenyugodni.

Nézetem szerint, bár természetemnél fogva a békés irányzatot szeretem mindenben, a mi dolgunkban mégis abban a reményben vagyok, hogy nekünk nem kérni, hanem követelnünk kell a

méltányosabb fizető osztályzatba való sorolást. Elvégre is a levéltárosok óriási többsége elég magas képesítéssel bír és semmiesetre sem sorolhatjuk egy fizető osztályba azokkal, akiknek állása nem kíván egyebet négy polgári vagy középiskolai osztály elvégzésénél. Ezt a nézetemet már régebben kifejtettem lapunkban és most is amellet vagyok, hogy a levéltárosok méltán kívánhatják, hogy kivétesse nek abból az osztályból, melybe őket ezen szerencsétlen törvényjavaslat helyezi. A levéltárosok legtöbbje egyetemi képzettséggel bír, beszéli a ménet nyelvet, járatos a latin szövegek fordításában, heraldikában, oklevelek olvasásában, továbbá igen soknak jóhangzásu neve van a történetírásban és mindezekon kívül őrei a mult kincseinek, emlékeinek és levelesládáinak. Nem vonhatók tehát egy kalap alá azokkal, akik egy-két osztály kétes becsü bizonyítványaikkal az irodákba menekülnek és a szó legteljesebb értelmében kezelő és másoló munkát végeznek. Egyébiránt a törvény a főlevéltárosokat, levéltárosokat ki is veszi a kezelő személyzetből, azok a törvényhatósági bizottsági közgyűlésnek szavazattal bíró tagjai és mint ilyenek rangban előbb állanak, mint azok, akiket egy fizetőosztályba sorozza a tervezet.

Engem a tervezet nem érint kellemetlenül, mert Debreczen sz. kir. törvényhatósági bizottsági közgyűlése oly javadalommal talált el az új fizető szabályzatban, amely megfelel a vármegyei levéltárosok javadalmainak. Vannak városok, ahol szintén nagyobb a levéltárosok fizetése, mint ahogy azt a tervezet kontemplálja. Ennek dacára is igazságtalannak és szégyenletesnek tartom a tervezetet, mely sok kartársamat fájón érinti és nemcsak anyagilag, de erkölcsileg is kellemetlenül érinti. És éppen azért kész szívvel osztom aggodalmaikat és részt kérek sorsuk megjavításának munkásságában.

És ha a politikai viszonyok javulnak, nem is szabad ölbetett kezekkel várni a bekövetkező katasztrófát, hanem férfias önérettel és bátor fellépéssel kell visszautasítani ezt a tervezetet és azon lenni, hogy az törvényerőre ne emelkedjék olyan formájában, mint ahogy most látjuk. Mert még van idő a helyzet szanálására, ha azonban elkésünk, évtizedek mulva sem javíthatunk helyzetünkön. Akik tehát a mozgalmat megindították, azok legyenek résen és a kedvező pillanatban hívják előre a levéltárosokat az egyöntetű munkára.

\*

**Koncz Ákos.**

Egyébként a levéltárosok a következő memorandumot intézték a belügyminiszterhez:

Nagyméltóságú Belügyminiszter Ur!  
Kegyelmes Urunk!

Magyarország törvényhatósági joggal felruházott városainak levéltárnokai egy nemcsak méltányos, hanem egy minden tekintetben indokolt és jogos kérelemmel járulunk Nagyméltóságod kegyes színe elé, amelynek elbírálását és sürgősen való orvoslását igazságszeretetére bizzuk.

A törvényhatósági levéltárnokokon bizonyára akaratlan tollhibából, vagy talán a nyomdai szedő tévedéséből nagy sérelem esett és kiáltó igazságtalanság történt.

Az 1909. évi 166,000. számú B. M. rendelet célja volt a városi tisztviselők sanyaru sorsán segíteni, amely célt a hivatkozott rendelet — míg a legtöbb tisztviselői állásnál elérte, addig nekünk levéltárnokoknak vesztünk és lealacsonyításunkat idézte elő, midőn a magasabb képesítéssel és olyan fontos és felelősségteljes munkakörrel bíró törvényhatósági levéltárnoki állást a semmi — vagy legfeljebb 4 polgári osztályt kívánó képesítéssel bíró iktató-kiadó és irattárnokokkal azonosítva a X-ik fizetési osztályba lesorozza, illetve lefokozza, és az eddig élvezett magasabb fizetésről segítség helyett, nem csak jóval kisebb fizetésre szorítja le, de állásunkat az eddigi közbecsülésben és tiszteletben állott magasabb polcra a kezelő, illetve az irnoki nivóra süllyeszti le.

Ezen lefokozás nemcsak nagymérvű anyagi károsodást hozna reánk, amennyiben már első sorban elesnénk az 1909. évre utalványozott állami segélytől, hanem egyenesen kérdéssé teszi megélhetésünket és családaink tisztességes eltartását. Ez nem segítség, hanem érdemtelen büntetés és hivatali állásunk lealázása.

Igazságunk bizonyítékául nem méltányolást kérő indokokat akarunk felhozni és Nagyméltóságod bölcs és igazságos elbírálása alá bocsájtani — noha ilyenek is bőven vannak.

Az 1904. évi X. t.-c. illetve a 62,000–904. sz. B. M. rendelettel, az ugyanolyan képesítéssel bíró vármegyei levéltárnokok a IX-ik fizetési osztályba soroztattak, pedig ezeknek munkakörük jóval csekélyebb, mint a törvényhatósági városi levéltárnokoké és ezek már két év óta országos mozgalmat indítottak meg a VIII-ik fizetési osztályba leendő sorozásuk érdemében, tehát ők még a IX-ik osztályba lett sorozásukat is nehézményelik.

De méltánylást és megfontolást érdemel ezen érdemtelen lefokozásunkkal kapcsolatos szomorú, de mégis humoros beállható azon körülmény, hogy a mától kinevezendő és a X-ik fizetési osztályba besorozott levéltárnok azon szomorú meglepetésben fog részesülni és abszurd helyzetbe fog jutni, hogy az alája rendel al-levéltárnok, sőt az irnoki minősítéssel bíró irattárnok segédjének — szolgálati éve alapján — ugyanegy rangban nagyobb javadalmazása lesz, mint magának a hivatal főnökének, a város főlevéltárnokának, pedig amannak képesítése 4 polgári osztály, a levéltárnoké pedig érettségi vizsga és nem kicsinyelhető

tudást és képzettséget kívánó tudományos jellegű levéltárnoki szakvizsga.

Hát miért sorozza a t. rendelet egyedül a magasabb képzettségű levéltárnokokot az alája rendelt és képesítéssel alig bíró segédjével és kezelő hivatalnokával egy osztályba és rangba? Miért tesz különbséget az 1904. évi X. t.-c, nagyon helyesen és igazságosan a vármegyei levéltárnokok osztályozásánál, midőn a levéltárnokot a IX-ik, az allevéltárnokot, irattárnokot, iktatót-kiadót a X-ikbe sorozza. Miért tett különbséget a rendelet más hivatalnoki állásoknak? Miért sorozta a főszámvevőt, főügyészt, főorvost, főmérnököt magasabb osztályba mint az alszámvevőt, alügyészt, alorvost és almérnököt, holott ezen tisztviselők egyforma képesítéssel bírnak a főjelleggel bíró tisztviselőkkel, egyedül csak bennünket levéltárnokokot nyomott le egyosztályba az alánk rendelt al-levéltárnokokkal és horrendun dictu a semmi képesítéssel nem bíró irnok-iktatóval és kiadóval.

De hogy arajtunk elkövetett sérelem nagyságát még jobban megvilágítsuk, hogy a 166,000. számú B. M. rendelet lefokozásunkra vonatkozó részének tarthatatlanságát és azt, hogy ezen sérelmünk és lefokozásunk csak véletlen elnézésből vagy tévedésből történhetett, még kézzelfoghatóbbá tegyük, bizonyítja azon csodálatos tény, hogy míg bennünket képesített levéltárnokokot a X-ik osztályba tesz le, addig az alszámvevőket, akik legtöbbszörének képesítése 4 polgári iskola és ennek alapján magán uton megszerzett valamelyes zug kereskedelmi iskolának kétes jellegű végbizonyítványa és az ennek alapján megszerzett államszámviteltani szakvizsga, mely szakvizsga bizonyára kevesebb tudást és intelligenciát feltételez, mint a gimnáziumi érettségit és levéltárnoki szakvizsgát tett levéltárnoké, amely nem egyedül a kétszerkettőnek tudásával merül ki, hanem nehéz, idegen nyelveknek korrekt tudását és birását követeli és ezen alszámvevőket főként a IX-ik osztályba sorozza.

De bámulatosabb még az, hogy a műhelyből vagy a pult mellől elmenekült és esetleg 4 polgári osztályt végzett, helyesen magyarul írni sem tudó irnokká, később a rokonság és komaság révén választás útján felerőszakolt, minden képesítés nélküli ugynevezett irodaigazgató is főként a IX-ik osztályba soroztatott, akinek tevékenysége és munkaköre esetleg az irodaszerkezelésében és az irodákban foglalkozó irnokok és dijnokok ellenőrzésében merül ki.

De hangsúlyozzuk itt még azon figyelemre méltó körülményt is, hogy az említett és főként helyezett alszámvevők és aljegyzők előtt nyitva áll a haladás útja, mert az alszámvevőből lehet és lesz főszámvevő, az aljegyzőből lehet főjegyző, tanácsnok, míg mi levéltárnokok zsák utcában pályánk végállomásán vagyunk, mielőttünk nincsen fokozat, nincsen előbbre haladás.

Hát hol itt az igazság?!

De hagyjuk a méltányosságot és térjünk át a szerzett jog alapjára.

Az 1883. évi I. t.-c. értelmében a törvényhatósági levéltárnokoknak gimnáziumi érettségi és

levéltárnoki szakvizsgával kell birnia, a vele egy osztályba sorozott irnok-iktatónak és kiadónak, sőt a főlény helyezett ugynevezett irodaigazgatónak csupán 4 középosztály elvégzése szükséges, ezek chemális munkát végeznek, míg a levéltárnoktól a hasonlíthatatlanul magasabb minősítésen felül, a reá bizott és felelőséggel járó fontos teendők teljesítésére nagyobb intelligencia követeltetik, sőt tulnyomó részük irodalmi munkásságot is fejt ki, azok a segéd és kezelő személyzet sorába tartoznak, míg a levéltárnok tisztviselő és mint ilyen a közgyűléseken ülés és szavazati joggal birván, a segéd és kezelő személyzet megválasztásában tényleges részt vesz, ugy ezek fölé van helyezve az idevonatkozó törvény szerint is.

Tisztviselőt a segéd és kezelő személyzettel egy osztályba sorozni nem lehet, ezt a törvény sem engedi meg a magasabb kvalifikatio törvény alapján szerzett jog, mely a levéltárnokokat a segéd és kezelő személyzet sorából a tisztviselői-polcra emeli és ettől a szerzet és törvényben biztosított jogtól a 166,000 - 909. sz. B. M. rendelet jogállamban nem foszthatja meg őket.

#### *Kegyelmes Urunk!*

A nagy és sérelmes hiba ugy hisszük akaratlanul esett meg!

Hibázni emberi gyarlóság, de egy véletlenül elkövetett hibát helyre pótolni, azt az igazságnak megfelelőleg rektifikálni nemes szivre vall, de egyuttal erkölcsi kötelesség is, különösen, ha családok boldogsága forog kockán.

Mély alázattal esedezünk azért Nagyméltóságodhoz, méltóztassék kegyesen és sürgősen elrendelni, hogy a véletlenül elkövetett nagy sérelem és keserűséget okozó hiba rendeleti uton azonnal helyre igazittassék, illetve, hogy a törvényhatósági városok levéltárnokai az őket jogosan megillető IX-ik fizetési osztályba soroztassanak.

Budapest, 1910 január havában.

*Aláírások.*

## Hirek.

— Halálozás. Mélységes gyász érte Aeczél Gézá, városunk főmérnökét és nejét családfájuknak egyetlen hajtása, életük reménye, öröme és büszkesége: Ferenc f. hónap 15-ikén elhunyt virágjában. Az egész város osztatlan részvéte nyilatkozik meg a kedves, szép tehetségű ifju ravatalánál, amelyhez igaz megilletődéssel csatlakozunk magunk is. Ezentul kérve vigasztalást a gyászbaborult szülői szivekre.

— **Törvényjavaslat a városi és községi takarékpénztárakról.** Az ország több nagyobb városában és községében már régebb idő óta mozgalom indult meg, hogy jövedelmeik fokozására takarékpénztárakat létesítsenek. Több község a belügyminiszteriumhoz már az alapszabályokat is fölterjesztette, amelyek elintézése és jóváhagyása után az új takarékpénztárak működésüket megkezdték volna. E körülmény arra indította gróf Andrássy Gyula belügyminisztert, hogy a községi takarékpénztárak intézményének együnettű szabályozását törvény útján biztoztsa. A belügyminiszteriumban az erre vonatkozó törvényjavaslat már jóformán teljesen elkészült. Amig a törvényjavaslat a képviselőházban nem tárgyalatik, illetőleg törvényerőre nem emelkedik, a miniszterium a fölterjesztett alapszabályok jóváhagyását függőben tartja.

— **A helyi vasut ügye.** A helyi vasutnak villamos üzemre való átalakítása ügyében a városi tanács és a helyi vasut kiküldöttei értekezletet tartottak a héten, miután a miniszter nem hagyta jóvá az évi 40,000 korona hozzájárulást. Lapunk előző számában említettük, hogy sokaljuk ezen évi 40,000 korona hozzájárulást, melyet azonban az értekezlet beható vita után ismét megadni javasol. Ugy hallottuk, hogy ebből semmi emelkedése nem lesz a közköltőnek. Bár ugy lenne, hanem azért volna egy javaslatunk. A villamos üzembe kerülő helyi vasutat a szerződés tervezet szerint joga lesz a városnak husz év mulva megváltani. Nem lehetne-e kikötni, hogy ezt a hozzájárulási összeget annak idején betudnák a megváltási árba? Igen kérjük a törvényhatósági bizottság tagjait, hogy gondolkozzanak ezen kérdés felett és a közgyűlés elé kerülő szerződés megkötésénél vegyék ezt figyelembe. Ha már mindenképpen meg kell adnunk ezt a 40,000 korona évi hozzájárulást, biztosítsuk annak kamat nélkül visszafizetését azon időre, mikor módunk lesz a villamos vasutat megváltani. Ezzel kapcsolatban megemlítjük helyi vasutunk egyik nagy hibáját, nevezetesen azt, hogy a sinek a föld színe felett nagyon kiállanak, a közlekedés azokon keresztül gyalogosra és járművekkkel veszedelmes, a kiálló sinek körül képződő árok a szemetet összegyűjti és a szemétygyűjtő szekrény alig tudja onnan a sok giz-gaszt kiszedni. Ezen igazán lehetne segíteni, mert a Lehmann-féle szerződés 4. pontja szerint a városi tanácsnak jogában áll öt év letelte után ezen kiálló sinek átváltoztatását kívánni és a helyi vasut köteles azt átalakítani.

— **Gondnoksági ülés.** A debreceni tanyai állami elemi népiskola gondnoksága 1910 január 17-ikén, délután három órakor a városház könyvtárszobájában ülést tart, melyre a gondnokság tagjait meghivja az Elnökség.

— **Városi földek bérlete.** A városi tanács minden vonalon igyekszik a város jövedelmét szaporítani és ezáltal a pótdót kevesbbíteni a város javadalmának alkalmas kihasználásával. Most is több földet és házat, kocsmát adott ki az elmúltaknál magasabb bérleti összegben. A Bocskai-tér 1. számú ház egyik lakását Klein Antal vette ki 200 koronáért, a baromvásártéri csapszéket Fürst Ödön 2600 kor., a látóképi csárdát Sipos Imre 3550 kor., a Begány csapszéket Fülöp Lajosné 1990 kor., az epreskerti földet Balogh Géza 900 kor., a halápi bérletet Imre János 2251 korona, a gogyari csapszéket Grünbaum Ignác 3410 kor., a kadarecit Boldog Sándor 6120 kor., a sámsonligeti kertet Leitner Dezső 7460 kor., a sámsoni Verner földet Frenkel Vilmos 7615 korona. A bérletekért az idén magasabb árak fognak befolyjni.

— **Debreczen adópénztárához beadott pénzüsszeg 1909-ben.** Befolyt 1909-ben egyenes adóban 1.623,066 K 23 fil., késedelmi kamatban 41,221 K 53 fil., együtt 1.664,287 K 76 fil., országos betegápolási pótdóban 71,899 K 12 fil., késedelmi kamatban 1481 K 99 fil., összesen 73,381 K 11 fil., hadmentességi-dijban 18,476 K 08 fil., késedelmi kamatban 1631 K 65 fil., összesen 20,107 K 72 fil., fegyveradó 334 K 22 fil., házalási adó 30 K, házalás után járó betegápolási pótdó 1 K 50 fil., összesen végeredményben 1.758,142 K 32 fil., kamattérítés állami adó után 435 K 33 fil.,

kamattérítés orsz. betegápolási pótdó után 14 K 28 fl., idegen adó 23,458 K 95 fl., orsz. gazdasági munkás és cselédpénztár járulék 955 K 20 fl., késedelmi és iparkamarai illeték 13,506 K 42 fl., nyírviz-szabályozási járulék 31,606 K 32 fl., késedelmi kamat 530 K 61 fl., összesen 32,136 K 94 fl., tiszai ármentesítési járulék 31 K 59 fl., községi adó 358,323 K 85 fl., utadó 127,913 K 58 fl., kamat 3438 K 36 fl., összesen 131,411 K 94 fl., kamattérítés 28 K 29 fl., ebadó 1839 K, ref. egyházi adó 50,810 K 80 fl., közalap 1750 K 93 fl., együtt 52,561 K 73 fl., végrehajtási költség 22,904 K 65 fl.

— Hány levelet kapnak az uralkodók? A Matinek egy statisztikája szerint a legnagyobb levelezése a pápának van. Minden napra átlag huszonkétezer-hétszáz levél, csomag és ujság esik. Nagyon jelentékenyek hát azok a hivatalok, amelyek a postát elintézik és nem kevesebb mint negyven titkára van e hivataloknak. Átlag ötszáz levél esik minden titkárra, ami még elég munkát ad. A második a sorban VII. Edvárd király, aki vagy háromezer ujságot és ezer levelet kap naponként. A cár s a német császár csak vagy hatszáz levelet kap egy nap. Vilmos császár, nemkülönb VII. Edvárd, a levelek tulnyomó részét maga olvassa el, elolvassa a válaszokat is mind. Az olasz király ötszáz levelet kap átlag naponként, a mi királyunk háromszázat és Vilma királyné ötvenet.

$\frac{12,991}{1909}$  és  $\frac{216}{1910}$

### Verseny tárgyalási hirdetmény.

Debreczen sz. kir. város által a légszeszgyár telepen készitendő gáztartály alapozási s ezzel kapcsolatos munkák biztosítására zárt ajánlati versenytárgyalás hirdettetik.

A költségkimutatásban feltüntetett munka 1910. év tavaszán vagyis március hó 1-én megkezdendő s oly erővel folytatandó, hogy az 1910. április hó 10-re teljesen befejezhető legyen. Megjegyztetik, hogyha a hideg idő folytán az építészvezetéség a munka megkezdését később engedélyezné, úgy vállalkozó befejezési határideje ugyanannyival fog megbosszabbittatni.

A terv, munkamennyiség és méretkimutatás, vállalati feltételek a városi mérnöki hivatalban (Simonffy-utca 2-b. II. em.) a hivatalos órák alatt (d. e. 8-1-ig, d. u. 3-6 óráig) megtekinthetők s ugyanott a kívánt felvilágosítások megadatnak.

Ajánlat csak az összes munkára fogadtatik el.

Ajánlatot tehet minden kellő képesítéssel bíró iparos.

Ajánlattevő köteles az ajánlati összeg 5%-át készpénzben vagy óvadékképes értékpapirban bantpénzül f. év január hó 29-én d. e. 10 óráig a házipénztárnál letenni s a letéti jegyet ajánlatához csatolni.

Ajánlat csak a város által kiadott szabványos ajánlati lapon és munkamennyiség kimutatással ürlapon egységárrakkal tehető. Az egységárrak tisztán, olvashatóan számmal kiirandók. Százalék engedményes ajánlatok el nem fogadtatnak.

Ajánlati lap és munkamennyiségi ürlap a városi mérnöki hivatalban a hivatalos órák alatt megszerezhetők 1 koronáért.

Az ajánlattevő köteles ajánlatában kijelenteni, hogy a tervet, költségvetést, általános és részletes feltételeket, helyi viszonyokat teljesen ismeri s magára kötelezőleg elfogadja.

A kellően felszerelt és lepecsételt írásbeli zárt ajánlatok a boritékon „Ajánlat a légszeszgyári gáztartály alapozási s ezzel kapcsolatos munkákra“ felirattal látandó el és folyó 1910. évi január hó 29-én déli 1/2 11 óráig a polgármesteri hivatalhoz nyújtandók be s ugyanaz nap d. e. 11 órakor a városház nagy termében nyilvánosan bontatnak fel.

Elkészve beadott, ezen hirdetménynek és feltételeknek meg nem felelő, kellően fel nem szerelt távirati vagy utóajánlatok figyelembe nem vétetnek.

Minden ajánlattevő ajánlatával a végleges döntésig kötelezettségben marad.

A városi Tanács fentartja magának a jogot, hogy a beérkezendő ajánlatok közül szabadon választhasson, vagy azok mellőzésével a munkálatokat más uton biztosithassa.

Kelt Debreczen sz. kir. város Tanácsának 1910. évi január hóban tartott üléséből.

A városi tanács.

18,929/1909. szám.

### Tenyészbika árverési hirdetmény.

A Debreczen városi törzsgulyából eladásra kijelölt 12 darab bikának nyilvános árverésen eladása elrendeltetvén, ezen árverésre határnapul 1910. év január hó 17-ik napjának d. e. 9. órája a debreczeni országos baromvásártérre tüzetett ki.

Miről a venni szándékozók azzal értesittetnek, hogy ezen eladásra kijelölt bikák a Város epreskerti telepén előzetesen megtekinthetők.

Debreczen, 1909. évi december hó 30-án.

A városi Tanács.

## ŐS DEBRECZEN

✿ Elbeszélések Debreczen multjából. ✿

A fővárosi és vidéki sajtó által szeretettel és elismeréssel fogadott munka, mely érdekesebbnél-érdekesebb történeteket beszél el Debreczen multjából. Szép kiállításban kapható a szerzőnél (Városház, földszint 7. sz.) három koronáért. Gyűjtők 6 példány után egy tiszteleti példányt kapnak. Tanintézetek, tanulók, városi tisztviselők 2 kor. 40 fillérért szerezhetik meg a munkát.